

Utan adjektiv.

Under ombuträdet

Genom klänningstyget som hon drar över huvudet hör kvinnan vattnet träffa glöden. Ljudet river sig fram, ett ögonblick fyller det världen och lika snabbt är det borta. När hon ställer sig upp och rättar till klänningen över höfterna har röken redan vuxit upp och ställt sig framför henne, som en skepnad, en kropp, en motståndare. En vind rullar över slätten. Den griper tag i röken, släpar den med sig, bultar sönder den och slänger den ifrån sig.

Vid horisonten står oljelinet som ett kristallfält bara delvis lösgjort ur himlens färg, och mannen som avtecknar sig mot den ser på henne utan att le medan hinken han haft i handen skramlar mot marken. Hon lägger blicken till rätta på hans ansikte, låter den förströ sig med det - för ingenstans inför henne, hur gärna hon än vill, finns det något annat som höjer sig över tistelstjälkarnas flätverk. Bara mannen. Hon, mannen, och så detta ombuträd vars stam hon ännu känner bakom ryggen eftersom det är i dess skugga hon har vilat. Hon skjuter ned tårna i skorna utan att vända blicken från honom och också hon utan att le, och ingen av dem säger heller någonting medan hon böjer upp benen vid knäna, det ena efter det andra, låter händerna möta rörelsen och snärtar skorna på plats.

Kvinnan höjer sedan händerna till ögonen, lägger pekfingrarna mot näsroten och drar dem över ögonlocken ut mot kindbenen. Hon har sovit, men det är inte bara sömnen hon vill fördriva ur ögonen utan också efterbilderna av kvällen som varit. Hon märker när hon sänker händerna att bilderna flyttat till magtrakten innan hon hunnit pressa ut dem. De ligger där och stramar, en snörning, en korsett i det inre som hon inte lyckas lösa.

- Carmencita... förlåter du mig? Följer du med mig idag? utbrister han, och hon vänder sig bort från honom. Mot trädet. Stammen delar sig nära roten, skjuter sitt grenverk uppåt som flammor som stelnat i rörelsen, som ett fossil av en eld från en annan tid.

Hon söker efter orden, och medan hon gör det lägger hon handen mot barkens bengråhet, prövar att röra gren efter gren, och det är för henne som om var och en av dem blir ett utropstecken bakom hennes tystnad, bakom svar hon inte finner och förklaringar hon inte kan få ur sig. Fingrarna stannar upp när de känner en droppe av sav som torkat; hon vet att den bär ett gift. Den också, tänker hon.

Trädkronan breder sig över henne och petar på honom med spetsarna av sin skugga, smakar på honom. Som en rök som ingen vind förmår dra med sig kröner den ännu elden som dött. Hon slår händerna för ögonen och går ur trädets grepp; koncentrerar sig ett ögonblick på sin andning - in, ut, in igen.

- Nej, Fritiof, inte den här gången, viskar hon, det kan jag inte - som om hon äger sin röst först när hon kliver ut ur skuggan. Mannen står fortfarande kvar när hon rycker i bilhandtaget, nästan bränner sig på det – hon ser det inte, han står bakom henne, men hon känner det i håren på sina armar. Högerarmen far ut mot nyckeln i samma ögonblick som sätets läder känns genom klänningsryggen. Försjunken i sina bilder igen låter hon startmotorn jämra sig flera ögonblick för länge innan hon släpper efter och försöker igen. Nu. Nu startar den.